

РЕШЕНИЕ

№ 2063

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11744** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208–228 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от заместник-председател на Комисия за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Осигурителен надзор“, чрез процесуалния си представител гл. юрк. С. срещу решение № 20106842/26.10.2023 г., постановено по НАХД № 19865/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102 – ри състав, с което е отменено като неправилно и незаконосъобразно наказателно постановление № Р-10-920 от 06.11.2019 г., издадено от Зам.-председателя на КФН и ръководител на Управление „Осигурителен надзор“, с което на осн. чл. 83 и чл. 27 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), чл. 354, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и чл. 17, ал. 1, т. 13 от Закона за КФН (ЗКФН) на дружеството „ПОД БЪДЕЩЕ“ АД е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ от 20 000 лева за нарушение по чл. 178, ал. 2 от КСО вр. § 1, ал. 2, т. 4а вр. § 1, ал. 2, т. 4в, буква „а“ вр. § 1, ал. 2, т. 4а вр. § 1, ал. 2, т.4 б, § 1, ал. 2, т. 4, буква „а“ и § 1, ал. 2, т. 3б от ДР на КСО.

В жалбата се твърди, че първостепенното решение е неправилно. Счита, че неправилно и неоснователно първостепенния съд е приел, че е налице неяснота по отношение на датата на нарушението, а именно 20.06.2019 г. Излага доводи, че „Етропал“ АД не следва да се включва като част от АУАН и НП „Група“ от дружества. В тази връзка според касатора е ирелевантно дали „Етропал“ АД е

посочено или не от други дружества като част от структурата им. Според касаторът актосъставителя е изследвал „тесни връзки“, които са от значение за осъществяване на нарушението. По тези съображения се иска отмяна на решението, като бъде постановено ново по същество, с което бъде потвърдено наказателното постановление, като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Ответникът, Пенсионно – осигурително дружество Бъдеще“ АД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника си адв. Н. в писмен отговор на касационната жалба, излага доводи за нейната неоснователност, съответно за правилност и обосновааност на постановения съдебен акт. Моли да бъде отхвърлена същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решението на СРС е отменено наказателно постановление № Р-10-920 от 06.11.2019 г., издадено от Зам.-председателя на КФН и ръководител на Управление „Осигурителен надзор“, с което на осн. чл. 83 и чл. 27 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), чл. 354, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и чл. 17, ал. 1, т. 13 от Закона за КФН (ЗКФН) на дружеството „ПОД БЪДЕЩЕ“ АД е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ от 20 000 лева за нарушение по чл. 178, ал. 2 от КСО вр. § 1, ал. 2, т. 4а вр. § 1, ал. 2, т. 4в, буква „а“ вр. § 1, ал. 2, т. 4а вр. § 1, ал. 2, т.4 б, § 1, ал. 2, т. 4, буква „а“ и § 1, ал. 2, т. 3б от ДР на КСО.

За да постанови този резултат, въззивният съд е приел, че формално съставеният АУАН съдържа изискуемите форма, съдържание и реквизити, съгласно императивните изисквания на чл. 42 от ЗАНН, вкл. подробно описание на обстоятелствата по извършване на соченото административно нарушение, дата и място на осъществяването му, фактическото описание и неговата правна квалификация, но описанието на нарушението е в противоречие с правната му квалификация, от една страна, от друга - правната оценка на деянието е непълна, т. к. са отразени нарушени разпоредби от допълнителните разпоредби на КСО (§ 1, ал. 2, т. 3б от ДР на КСО), за които няма отразени каквито и да било фактически обстоятелства в описанието на соченото нарушение, а на следващо място, в обстоятелствената част на АУАН изобщо липсват данни кога във времето инвестициите на ППФ „Бъдеще“ са надхвърлили нормативно регламентирания праг, което е същественият елемент на този тип нарушения. Заключил е, че императивните изисквания на чл. 42, т. 4 и т. 5 от ЗАНН (ред., ДВ, бр. 13 от 2020 г.), изискващи ясно, точно и конкретно посочване на обстоятелствата по извършване на нарушението, неговото фактическо описание и съответната му правна квалификация в нейната пълнота.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно като краен резултат, но поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Нормата е разположена в глава първа “Общи разпоредби” на ЗАНН, така че е приложима и за административните наказания по чл. 13, б. а) – в) ЗАНН на физически лица, и за имуществените санкции на юридически лица и еднолични търговци по чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, за всяка административнонаказателна отговорност, без оглед на основанията и/или вида ѝ. Същевременно, тъй като препращането по чл. 11 от ЗАНН е към изключващите отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК, то важи за тези, регламентирани и в глава втора, и в глава девета: а) основанията, изключващи преследването и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като същата може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Няма основание препращането по чл. 11 ЗАНН да се стеснява само до обстоятелствата по чл. 9, ал. 2, чл. 12, чл. 12а, чл. 13, чл. 13а, чл. 14, чл. 15 и чл. 16 НК, изключващи обществената опасност и противоправността на деянието, а с това и вината – т.е., до хипотезите на ненаказуемо деяние, което не поражда наказателна отговорност, без да се държи сметка и за хипотезите, в които при наличие на деяние, поначало наказуемо, деецът се освобождава от наказателна отговорност или последната се погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК съгласно чл. 11 in fine ЗАНН е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. постановено по тълкувателно дело № 1/2014 г. на ВКС и ВАС).

В тази връзка, с изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последниците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (изм., ДВ, бр. 26 от 2010) вр. чл. 11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл. 80, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл. 81, ал. 1 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл. 81, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл. 81, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН преследването на всяко едно административно

нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. чл. 11 от НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл. 11 ЗАНН, субсидиарно приложими са разпоредбите на чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

В случая с НП № Р-10-920/ 06.11.2019 г. на Пенсионноосигурително дружество – Бъдеще“ АД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 83 и чл. 27 от ЗАНН, чл. 345, ал. 2 от КСО и чл. 17, ал. 1, т. 13 от ЗКФН е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 лв. за нарушение на чл. 178, ал. 2 от КСО вр. § 1, ал. 2, т. 4а вр. § 1, ал. 2, т. 4в, буква „а“ вр. § 1, ал. 2, т. 4а вр. § 1, ал. 2, т. 4б, § 1, ал. 2, т. 4, буква „а“ и § 1, ал. 2, т. 3б от ДР на КСО, извършено на 20.06.2019 г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване съгласно чл. 80, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и приложима съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (изм. - ДВ, бр.26 от 2010 г.) вр. чл. 11 от ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН). Така при начален момент 20.06.2019 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм., ДВ, бр. 26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 20.12.2023 г. Давността подлежи на прилагане предвид направеното от касатора възражение пред касационната инстанция, а и служебно, тъй като с изтичането ѝ държавата губи материалното свое право и да наложи наказание на дееца, и да изпълни вече наложеното (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административнонаказателната отговорност, като прави недопустимо административнонаказателното производство, в което се осъществява.

Водим от изложеното и на основание чл. 81, ал. 3, вр чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК съдът намира, че доколкото правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание е погасено, при което са налице предпоставки за отмяна на НП, то постановеното от СРС решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора е основателна претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възнаграждението за юрисконсулт съдът определя на 80 (осемдесет) лв. съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20106842/26.10.2023 г., постановено по НАХД № 19865/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102 – ри състав.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на „Пенсионноосигурително дружество – Бъдеще“ АД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател :

членове: